

i Statens almindelige Interesse, som maa staae aldeles uafhængig af Statsbestyrelsen, medens dog Staten i sine Anliggender ligesaa vel som Private maa kunne benytte dette Middel til Opnaaelsen af den Hensigt, at befordre sine Meddelelser fra Sted til Sted. Man skal holde dette Niemed klart og reent, og hverken blande det sammen med Statsbestyrelsen, eller i andre Henseender gjøre, at man ikke kan indrette det paa den bedste og hensigtsmæssigste Maade til Opnaaelsen af det Niemed, man tilsigter. Det vil ikke undgaaes, at, dersom man saaledes sammenblander Postvæsenets Bestyrelse med Statens almindelige Bestyrelse, saa vil det ikke i Henseende til den finantistelle Status blive uden Virkning, og man vil blive sat ud af Stand til at bedømme, hvor billigt denne Indretning i det Hele kan opnaaes og vedligeholdes og administreres. Det er dog vist kommet til almindelig Erkjendelse, at det er et faare vigtigt Middel for Befordringen af Statens almindelige Interesse, at man ikke skal sammenblande det med noget andet Niemed eller Formaal. Jeg troer ikke, at det har været Tilfældet, som Finantsministeren har bemærket, at Udvalget har stillet sig lidt for meget paa Postvæsenets Side og ikke paa Administrationens Standpunkt. Udvalget har vistnok taget det under næste Oveveielse, hvad der saavel til den ene som til den anden Side kan tale for eller imod den Forandring, som det har foreslaaet; men det er, efter at have undersøgt og anstillet de Betragtninger, som Sagen gav Anledning til, kommet til det Resultat, at man uden Betænkkelighed kunde udtale sig for det Princip, man har tilladt sig at foreslaae. Man har heller ingenlunde villet udtale det eller foreslaaet det optaget i Loven som en Spore for Regjeringen til at skulle fremme denne Sag. Det har ikke været den ringeste Tvivl underkastet i Udvalget, at Regjeringen vilde lade sig det være magtpaaliggende at ordne de herhenhørende Forhold ligesom alle andre, der kunne vedgaae Administrationen. Man har, som jeg har tilladt mig at bemærke, meent, at det var to hinanden aldeles uvedkommende Anliggender, at man meget vel kunde ordne Postvæsenets Bestyrelse og de Foranstaltninger, som det kræver, og at dette ikke vilde forhindre,

at man ogsaa ad den administrative Vej kunde tage de Forholdsregler, som i den Henseende maatte være nødvendige. Det er bekendt, at den hele Materie om Portofrihed er saa forviklet, om jeg saa tør sige, og saa aldeles uklar, at det kan blive vanskeligt at faae det hele Forhold ordnet, men man anseer det ikke uoverkommeligt, at det maa kunne lade sig ordne, og det uden at det behøver at sættes i Forbindelse med Postvæsenets Forpligtelser med Hensyn til den almindelige Befordring. Jeg troer derfor ikke, at Legislaturen vil komme til at forandre denne Bestemmelse, om den nu tages, før den træder i Kraft; thi, som jeg har tilladt mig at bemærke, jeg troer, at disse Forhold meget vel kunne ordnes paa en anden Maade, end at man behøver i en Lov om Postforsendelser at optage en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med den Befordring, som Staten behøver i sine Anliggender. Det forekommer mig, som jeg har tilladt mig at ytre, at det meget vel kunde skee paa den Maade, at den Udgift, det forarsager Staten, afholdes paa en anden Maade, uden at det behøver at staae i nogenformelst Lov om Postvæsenet. Den Lov, som skal ordne dette, maa bestemt og tydeligt tilkjendegive, hvad der er Postvæsenets Niemed, og fremhæve Postvæsenets Betydning for de Hensyn, som vedkomme Staten i Bestyrelsen af disse vigtige Anliggender. Jeg troer derfor, at jeg tør anbefale Thinget at stemme for det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at stille, idet det har anvendt sin bedste Opmærksomhed derpaa, da jeg formener, at Bestemmelsen om denne Reform virkelig vil finde sin gode Betydning, og at det kun ved en saadan Bestemmelse vil blive muligt ogsaa i Fremtiden, uhindret af Administrationen, at vedtage de Regler og Bestemmelser, som med Hensyn til Postvæsenets Indretning maae ansees at være saameget i det Almindeliges Interesse.

Finantsministeren: Jeg kan ikke have noget imod, at man udtaler sig for Principet, og havde det været muligt i Udkastet at udtale Principet saaledes, at det virkelig kun blev en Principudtalelse, skulde jeg ikke have noget at erindre mod, at denne Udtalelse ikke blot stod i Comitæbetænkningen, men ogsaa i